

Bởi vì có anh

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Có đôi khi yêu thương không cần đến lời nói. Cô thật hạnh phúc khi được gặp anh, quen biết anh, yêu anh và được anh yêu...

- Sẽ trễ xe bus mất nếu con còn không nhanh đi - Bà Tâm thở dài nhắc khẽ

Lam ngẩng đầu lên mỉm cười tay vẫn không ngừng lại :

- Vâng, con xong ngay rồi đây mẹ.

Cô cắt nốt chiếc móng tay cuối cùng cho anh rồi nhanh chóng thu dọn, nhét mọi thứ cần thiết vào balo, Lam cúi xuống hôn nhẹ lên cằm anh giờ đã không còn những sợi râu thưa đáng ghét:

- Em phải đi rồi nhưng tối em sẽ lại vào và tắm cho anh. Anh bắt đầu bốc mùi rồi đấy^^

Nói rồi cô ôm tạm biệt bà Tâm rồi phóng vụt đi. Hôm nay Lam có buổi thuyết trình trước giáo sư nhưng nếu cô đến chậm thì không giám nghĩ cũng biết trước kết quả. Bà Tâm mỉm cười nhìn theo bóng cô khuất sau hàng cây thông bệnh viện. Hai năm trước, lần đầu tiên Khang đưa cô về ra mắt gia đình, ấn tượng của bà là một cô bé trông vẫn còn non nớt. Khoảng cách sáu tuổi giữa hai người khiến cô càng thêm bé nhỏ khi đứng cạnh Khang, cô lúng túng, vụng về khi đứng bếp và thỉnh thoảng lại gửi tia nhìn cầu cứu về phía con trai bà. Không chỉ vậy, Lam vẫn còn là sinh viên, hoàn cảnh gia đình lại không tương xứng. Tất cả đều được bà thu vào tầm mắt và tổng kết thành một cái lắc đầu không ưng thuận.

Nhưng nhớ lại cái ngày định mệnh ấy, bà Tâm vẫn không khỏi run lên. Hai tay bà vô thức nắm chặt lại bởi đó là cơn ác mộng mà không bao giờ bà có thể quên. Con trai bà năm đó, mắt nhắm nghiền, máu ứa ra từ vô số vết thương, thấm đẫm lên chiếc ga trải giường. Bà ngất lịm đi, khi tỉnh lại, đã là ngày hôm sau. Khang vẫn đang được cấp cứu, cơ hội sống chỉ là 8%. Mọi thứ

xung quanh bà hoàn toàn sụp đổ. Chồng bà đã ra đi vì một cơn đau tim, nếu mất thêm thằng bé bà sẽ chẳng còn gì. Và rồi Lam ở đó, cô bé đến, thốt bà đứng lên theo mọi nghĩa, giúp bà nhìn thấy được dù chỉ còn chút hy vọng bà cũng phải cố gắng. Hai hôm sau, Khang được chuyển sang phòng cấp cứu tích cực, căn phòng mà người vừa mới đây thôi còn nằm cạnh đó thì lúc sau đã phải đau đớn rút đi ống thở. Sự sống trở nên thật mong manh, nhưng bà đã học được cách mỉm cười và chấp nhận.

Tiến lại gần phía giường bệnh, bà Tâm chỉnh sửa lại góc chăn dù đã hơn một tháng trôi qua ngoài những lúc bà và Lam chăm sóc cho Khang, hoàn toàn không có dấu hiệu dịch chuyển của người nằm phía dưới. Lam như một con thoi chạy không ngừng nghỉ giữa bệnh viện, nhà và đến trường để hoàn thành khóa luận tốt nghiệp. Cô bé trông thật yếu đuối ấy hóa ra lại mạnh mẽ đến nhường nào.

17h05', 31 tháng 5

Hôm nay lúc mình đâm lạng, hình như hơi quá tay, hàng lông mày của anh khẽ nhăn lại. Anh vẫn ăn bằng ống xông, nhìn mấy cô nàng điều dưỡng thực tập làm tay chân lóng ngóng mà sốt ruột không chịu nổi. Anh hẳn là đau lắm. Bác sĩ nói, với tình trạng của anh, nhiều trường hợp cần đến 5 tháng hoặc cũng có thể là hơn nữa mới tỉnh lại. Nhưng có sao đâu anh nhỉ, chỉ cần còn hi vọng, nếu anh cần thời gian, em sẽ cho anh sự kiên nhẫn, chỉ cần...anh đừng rời xa em.

Lam dừng bút rồi gạch mực thật đậm đè lên dòng cuối cùng. Cô gấp quyển nhật ký ngày bệnh của anh lại:

- Nào để em lật người cho anh. Năm mãi như thế anh chắc chán rất rồi

Cô vừa đâm vừa nói không thôi. Cô phát hiện ra gần đây cô rất thích nói, nói nhiều đến mức khiến bạn bè cũng phải ngạc nhiên:

- Đợt này nhóm em được phân công tìm hiểu về sự thay đổi môi trường từ sau năm 45, anh không biết đã có sự khác biệt lớn đến thế nào trong gần 70 năm đâu –Cô xoay người anh lại và tiếp tục đâm. Quá nhiều việc phải làm nhưng anh tin được không, mọi người đều rệu rã, không một chút tinh thần dành cho nhóm. Thực ra em cũng không quá ngạc nhiên-cô thở dài-vì ngoài

bài luận chung mỗi người còn có bài luận cá nhân mà thang điểm lại là 3-7, liệu có thể trách ai được chứ?!- Lam dừng lại, cảm nhận một cơn đau nhói phía bả vai. Gần đây những cơn đau này đến nhiều hơn và hành hạ cô lâu hơn trước

- Mà hôm qua lúc đi ngang chợ em nhìn thấy đôi móc khóa rất xinh. Chiếc móc cũ em nhớ đánh rơi nên mình đeo cái mới nhé - Khang khẽ rên lên. Anh bắt đầu phản ứng lại với những mũi tiêm và mỗi lần ăn qua đường ống bằng những tiếng rên khe khẽ. Dù bác sĩ đã nói đó là những phản xạ bình thường của cơ thể ngay cả khi hôn mê nhưng những thay đổi dù nhỏ nhất của anh cũng khiến cô vui đến biết nhường nào – Em biết là anh không thích vì chúng trông quá con nít so với anh, số lần anh than phiền đã không thể nhớ, nhưng không quan trọng, em thích là được.

Rồi cô kể cho anh chuyện bệnh nhân giường bên cạnh tối hôm qua la hét như thế nào, về cô bác sĩ chăm sóc khu giường anh vừa kết hôn, chuyện cô phát hiện ra nhà ăn trong bệnh viện hóa ra cũng không quá tệ....

Thời gian cứ thế chậm chậm giữa hai người, tích tắc trôi qua từng giây để rồi nhanh chóng lại kết thúc một ngày nhanh chóng.

Khang cử động ngón tay. Một cơn đau buốt lan ra khắp cơ thể. Anh tự hỏi mình đang ở đâu. Anh thấy mình đang trôi nổi, bồng bềnh giữa không gian xung quanh chỉ một màu đen. Dường như thời gian đã rất lâu...

Rồi anh nghe thấy một giọng nói, trầm nhưng luôn vui vẻ. Là một cô gái? Anh không hiểu cô nói gì nhưng nó là thứ âm thanh duy nhất trong thế giới tĩnh lặng của anh. Giọng nói ấy trở thành sợi dây ánh sáng dẫn anh đến một cánh cửa. Mọi thứ dần trở nên thật hơn. Trơn láng, mềm mại...Anh đang nằm trên tấm ga giường? Không khí xung quanh thật mát lạnh. Anh tham lam hít thở nhưng như có hòn đá đè nặng lên khiến ngực anh đau đớn. Cô vẫn đang nói. Anh bắt đầu hiểu cô đang nói về điều gì. Mẹ? Giường bệnh? Uống thuốc? Đồ ăn? Bác sĩ?.... Hàng ngàn hình ảnh như thác lũ đổ xuống ào ạt khiến đầu anh như muốn nổ tung. Anh gồng người lên, cảm giác từng dòng máu rần rật chảy, các thớ cơ xoắn lại, cuốn anh trong cơn nghiền thềm khát của nó. Cánh cửa vỡ tung!!

Cuộc sống của Lam dần trở lại quỹ đạo. Nhớ lại, khi nghe mẹ báo tin, cô

thậm chí còn không tin vào tai mình. Cô bắt xe vội vàng vào bệnh viện mà thậm chí còn quên mang tiền để trả taxi. Khi cuối cùng đã có thể bước vào phòng, mọi người đang ồn ào bỗng im bật quay sang nhìn cô chăm chú. Tim cô đập thình thịch, hai tai nóng ran vì hồi hộp. Cô bước đến cạnh anh. Vẫn là đôi mắt màu nâu dịu dàng ấy giờ đang nhìn cô chăm chú:

- Lam...Em gầy quá!!

Tim cô vỡ òa ra vì sung sướng. Cô quỳ xuống cạnh giường, vui mặt vào tay anh rồi nghẹn ngào khóc. Là anh!! Anh đã sống, trở lại và hơn hết, anh đã không quên cô.

Cô vẫn chạy qua lại vừa làm bài luận, vừa để chăm sóc mẹ và anh. Hai tuần trôi qua, sức khỏe của anh hồi phục nhanh chóng đến bác sĩ cũng phải kinh ngạc. Dù vậy, chấn thương quá nặng, nó để lại di chứng khiến anh bị rối loạn cử chỉ và ngôn ngữ. Ban đầu, thay vì diễn đạt ý của mình, anh chỉ lặp lại những câu xuất hiện ngay trên vỏ não hoặc là những câu đối thoại ngăn anh nghe và ghi nhớ. Phải mất một thời gian để cô hiểu được “mấy vòng rồi?..” nghĩa là anh muốn hỏi về thời gian, hoặc số lượng nào đó.

Khang thường tỉnh giấc vào mỗi nửa đêm, mồ hôi ướt đầm cả vạt áo. Những lúc ấy cô sẽ thay áo và lau người cho anh. Vì ở phòng bệnh riêng nên hai người sẽ thắp đèn, nói chuyện đến khi anh thiếp đi vì mệt mỏi. Dù vậy, buổi sáng anh thường thức dậy trước cô, yên lặng và ngắm nhìn cô ngủ.

Anh đưa tay vuốt mái tóc cô nhưng tay run lên theo phản xạ. Sợ làm cô tỉnh giấc, anh lùi người vào sâu hơn bên trong. Rối loạn sau chấn thương không chỉ khiến anh hay nóng giận, cáu kỉnh vô cớ mà cánh tay cũng không thể hoạt động như ý muốn của mình. Anh hiểu rõ cơ thể mình hơn bất kì ai khác nhưng anh luôn tự hồi thúc bản thân tập luyện. Trong góc tủ phía trái căn phòng còn có hần chiếc hộp lớn đựng những mảnh vụn thủy tinh vỡ. Anh muốn nhanh chóng hồi phục để đi làm, dùng đôi tay này chăm sóc mẹ, bảo vệ cô chứ không chỉ nằm đây ngày qua ngày như một kẻ vô dụng.

14 tháng 7

- Rốt cuộc thì các cậu có thôi đi không?! – Lam đập bàn giận dữ. Kì kiểm tra sẽ diễn ra vào hai ngày nữa nhưng bài luận chung tưởng chừng đã hoàn thành

lại xảy ra sự cố. Số liệu khi đi thực tế trái ngược hoàn toàn với kết quả đăng trên một tờ báo uy tín. Điều này sáng nay vô tình một người trong nhóm cô mới đọc được. Nguy hiểm hơn, máy tính của nhóm trưởng bị nhiễm Virus, mất hoàn toàn dữ liệu trong khi một vài người không lưu lại phần báo cáo cá nhân. Và không dừng lại, khung điểm vừa được công bố khiến mọi người choáng váng, 7-3 cho hệ bài luận nhóm-cá nhân.

- Mình biết, trong vấn đề lần này, đội mình phải chịu trách nhiệm lớn nhất. Đó là sai lầm của mình. Mình xin lỗi-Lam cúi đầu một mội.Đã có sai sót trong quá trình xử lý thông tin. Sai lầm cơ bản ấy của cô đã ảnh hưởng đến cả nhóm - Nhưng thay vì chỉ ngồi đây và chỉ trích, tại sao chúng ta không tận dụng thời gian để làm lại?

Cơn giận của cô mang lại chút ảnh hưởng nhất định. Tiếng cãi vã trong phòng đã lắng xuống, nhưng nó không khiến cho Lam được thoải mái hơn.

- Vì chỉ còn hai ngày nên cả nhóm sẽ chỉ tập trung vào chú mục nguyên nhân, ảnh hưởng chính, các hình thái tác động trong năm khoảng thời gian thay vì chín. Mình sẽ liên lạc ngay bây giờ với các nhà máy để xin lại và xử lý số liệu.Nếu ai đồng ý thì đội vẫn chia như cũ. Hãy liên lạc với mình khi có thông tin gì mới!

Nói rồi cô cầm tài liệu và bước ra ngoài gần như chạy trốn. Cổ họng đắng nghét, cô cần phải hít thở chút không khí:

- Lam! Chờ tớ một chút-Là Hoàng, người trong đội tổng hợp và cũng là em họ của Khang.

- Đó không hoàn toàn là lỗi của cậu. Cả một nhóm 3 người cùng xử lý số liệu thì không thể để cậu chịu hoàn toàn trách nhiệm. Hơn nữa, thời gian gần đây cậu đã vất vả nhiều, mọi chuyện hẳn rất khó khăn. Dù sao-giọng cậu nhỏ hần, rụt rè hơn-anh ấy cũng đã khá hơn nhiều, cậu hãy gắng lên!

Đó là lần đầu tiên trong mắt cô Hoàng trở nên đáng ghét như thế. Không chỉ cậu mà tất cả những người xung quanh cô với khuôn mặt méo mó của họ. Các người không còn việc gì làm ngoài những lời nói sáo rỗng và ngớ ngẩn ấy sao. Hãy thử nghĩ nếu thay là người thân yêu nhất của mình, bị tai nạn khủng khiếp , trở lại với đôi bàn tay có khả năng bị tàn phế và kí ức không

khác gì miếng phomai, đứt đoạn với những lỗ trống khiến người thân họ đau đớn, liệu họ còn có thể mỉm cười? Câu chuyện giữa cô và anh thỉnh thoảng bị gián đoạn vì anh không hiểu những gì cô nói hoặc anh không thể nhớ chuyện đã diễn ra. Cô đã cố giấu không nói cho mẹ về khả năng đôi tay của anh sẽ không còn cầm được dao mổ, một công việc là cả cuộc đời anh, nhưng cô tin là anh đã biết.

- Mình không sao, mình chỉ muốn ở một mình một chút. Nói rồi không quan tâm đến Hoàng, cô quay lưng đi.

Cậu ta đang nói về “vất vả”, “mệt mỏi” ư? Cô mỉm cười chua chát. Bằng cách nào đó, bố mẹ cô đã biết về anh. Họ ngay lập tức gọi điện yêu cầu cô về nhà. Bố cô là một người nguyên tắc. Những năm tháng trong quân ngũ đã cho ông một cái nhìn khắc nghiệt hơn về cuộc sống. Ông không nói nhiều, cũng không hỏi gì, chỉ nói ngắn gọn ” Mày chia tay nó đi!”

Tim cô đau thắt lại. Từ nhỏ đến lớn, cô có một sự ngưỡng vọng gần với sợ hãi khi đứng trước ông. Nhưng đó là lần đầu tiên cô giám cãi lại, phản bác lại ý kiến của bố mình dù không ngạc nhiên khi lãnh đủ một cái tát. Chỉ nghĩ lại cũng khiến má cô đau nhức nhối. Cô có mệt mỏi không? Cô thậm chí không giám nghĩ đến mà chỉ biết quăng mình vào guồng xoáy công việc để ngăn bản thân không suy nghĩ. Bởi cô sợ có một ngày sẽ giống như chú lạc đà kia, không ngã quỵ vì gánh đồ nặng mà bởi chiếc khăn vô tình vắt lên.

Lam khẽ kéo chiếc áo lên. Thời tiết đã dần sang thu khiến không khí thêm ẩm mốc và lạnh hơn. Anh đã không chịu nói chuyện với cô kể từ lúc cô đến. Nhìn số cốc lại với thêm một ít, cô biết tâm trạng anh hẳn không được tốt mấy ngày vừa qua:

- Em xin lỗi vì đã không đến như lời hứa nhưng em có chút chuyện cần giải quyết. Khang, em đảm bảo sẽ không có lần sau, ít nhất đừng giận như trẻ con nữa được không. Sữa đã nguội rồi, anh uống đi đã.

Cô đi vòng qua anh rồi đưa lại gần. Anh vẫn không phản ứng. Cô đẩy nhẹ vai, nhưng khoảng cách quá gần khiến cô không tránh kịp khi anh hất vung tay cô. Sữa vung ra, bắn tung tóe lên bộ quần áo mà chiều nay cô sẽ mặc để đi vấn đáp. Cô nhìn chăm chăm vào chúng đến khi hai mắt mờ đi vì nước mắt. Lồng ngực đau đớn như có ai bóp nẹt. Anh nhanh chóng nhận ra lỗi lầm của

mình nhưng cô mặc kệ.” Quá đủ rồi, ” trí não cô gần như muốn buông xuôi, cô khóc nước chảy ra ngoài mặc cho anh rồi rít gọi với tên cô phía sau .

Lam chạy thẳng đến cuối hành lang, cô dấu mình ở lối cầu thang thoát hiểm rồi khụy xuống, dấu mặt vào hai tay mà khóc. Cô gào khóc như một đứa trẻ để rũ bỏ hết những khúc mắc trong lòng. Cô thấy chính mình thật bất lực. Trong cái mớ lộn xộn ấy, cô bị nuốt chửng hoàn toàn mà thậm chí không được ban dù một tia hy vọng. Xen lẫn với tiếng khóc của cô là tiếng nhạc chuông điện thoại. Lam phải cố gắng để giữ giọng nói được như bình thường vì người gọi đến là mẹ cô:

- Vâng, con đây mẹ.

- Mẹ dấu bố để gọi điện cho mày, mấy hôm nữa sắp xếp rồi về nhà đi.

- Con..Con không thể về. Con sẽ không về chừng nào bố vẫn không chấp nhận chuyện giữa con và Khang – cô biết, nếu bây giờ quay trở về gặp ông, giữa hai bố con sẽ chỉ là những cuộc tranh cãi.

- Vẫn cái tính ngoan cố nóng nảy di truyền từ cha đến con. Mày có biết mấy hôm rồi ông ấy mất ăn mất ngủ, người gầy đi trông thấy không. Rồi chẳng nói gì, hôm kia đi đâu về mua một chồng toàn sách về khoa bệnh thần kinh, những ảnh hưởng sau chấn thương não, còn biết bao nhiêu phương pháp phục hồi. Bố cũng là vì nghĩ cho mày, muốn nói chuyện nhưng cái tính nóng vội lóng ngóng lại át đi tất cả. Hãy hiểu cho ông ấy, sắp xếp rồi về nhà đi con.

Cô lặng người. Thấy cô không nói thêm gì mẹ cũng dặn thêm vài câu rồi tắt máy. Dạ dày cô quặn thắt rồi trào ngược lên một mùi vị khó chịu khiến cô gập người lại nôn khan. Ngủ không đủ giấc cộng với áp lực liên tục khiến bệnh cũ của cô tái phát. Cô đã làm gì chứ. Không chỉ khiến bố mình lo lắng, cô còn khiến ông phải đau lòng.

Lam đứng dựa người vào tường. Khang là mối tình đầu của cô. Cô yêu anh với tất cả tình cảm và lý trí của tuổi mười chín. Ba năm bên nhau không phải là quá dài nhưng với cô đó là người hiểu và yêu thương, trân trọng cô như chính những xúc cảm cô dành cho anh. Và bố cô thấu hiểu điều đó. Một người lính từng vào sinh ra tử đủ để biết cái chết đáng sợ đến thế nào và sự sống quý giá ra sao. Thế nhưng chính tính cách nóng nảy vội vã của cả hai bố con

đã khiến mọi thứ trôi tuột vào bế tắc.

Lam chợt đứng thẳng dậy, một suy nghĩ lướt qua khiến cả người cứng đờ. Rồi nhanh chóng hết mức, cô chạy nhanh trở lại với tất cả sức lực có thể. Lam mở toang cánh cửa phòng, và anh vẫn ngồi đó với nụ cười buồn bã nhất cô từng thấy. Đúng vậy, anh đã dành dặt sự sống để trở về bên cô, đó mới là điều quan trọng nhất. Cô đã quá tham lam để rồi quên mất dòng chữ cô đã cố xóa đi trong sổ nhật ký ngày nào:

- Anh xin lỗi!

- Là em đã sai!

Câu nói gần như thốt ra cùng một lúc. Im lặng, rồi cả hai cùng phì cười. Cô bước lại gần và ôm lấy anh, luồn tay vào mái tóc, hít hà mùi hương thơm quen thuộc. Cô nhận ra đã lâu lắm rồi không được cảm nhận sự yên bình đến thế, sự hạnh phúc khiến mắt cô mờ đi. Sự đau đớn ngọt ngào.

- Em gầy đi nhiều quá. Giọng anh nghe thật xót xa nhưng lại khiến cô được an ủi.

- Còn không phải là vì anh sao?- Giọng của cô có chút ghen lại. Khang nâng khuôn mặt của cô lên nhưng cô tinh nghịch tránh đi rồi nhanh chóng không báo trước, cô cắn nhẹ lên vai anh khiến Khang rên lên khe khẽ.- Sau này, anh sẽ phải bù đắp lại cho em, nhiều, thật nhiều. Em chẳng có sở thích gì đặc biệt ngoài ăn uống. Anh sẽ phải nấu cho em ăn, bữa sáng, bữa trưa, bữa tối. Ngày cuối tuần sẽ là món đặc biệt do em chọn. Ngày lễ sẽ là món do em yêu cầu. Em chắc chắn sẽ ăn hết cho dù không ngạc nhiên khi anh là đầu bếp dở tệ nhất em từng biết.

Anh không trả lời chỉ mỉm cười nhìn sâu vào mắt cô. Cái nhìn ánh lên nét ấm áp quen thuộc. Rồi anh kéo cô lại gần chiếc tủ ở phía trái căn phòng. Tới lúc này cô mới để ý, ở bên trong là một chiếc bánh sinh nhật với ba cây nến. Hẳn chiếc bánh đã được mở qua mấy ngày vì nhân bánh đã bắt đầu chảy ra ngoài dù thời tiết đã chuyển dần lạnh hơn

- Là dành tặng sinh nhật của em. Nhưng hai ngày trước anh đợi mãi nhưng em không đến. Lam-anh áp mặt cô vào lồng ngực rộng lớn của mình-anh đã

rất muốn vứt chúng đi bởi mỗi lần nhìn thấy chúng anh lại nhớ đến sự bất lực của mình.. Anh đã không thể ở cùng em những khi quan trọng nhất, nhưng anh sợ..nếu em đến và không có bánh, em sẽ thất vọng đến nhường nào, anh...

Những lời cuối của anh đã không được thốt ra khi cô ôm chầm lấy anh và òa khóc. Khang luống cuống khiến anh trông vụng về đến đáng yêu, điều đó khiến cô càng khóc to hơn. Anh yêu cô nhiều hơn cô nghĩ. Cô đã hành hạ bản thân mình trong mớ rắc rối vô hình do chính bản thân tạo ra để rồi quên mất ngày sinh nhật cũng là ngày cô nhận lời yêu anh. Có đôi khi yêu thương không cần đến lời nói. Cô thật hạnh phúc khi được gặp anh, quen biết anh, yêu anh và được anh yêu...

Hoàng cố gắng gọi điện cho Lam nhưng cô không bắt máy. Nhà trường vừa thông báo dời lịch vấn đáp vì phía nhà máy đã xác nhận sai sót trong thông số báo cáo là do phía công ty. Có thể bây giờ cô đang ngủ gục vì mệt mỏi hoặc đang thưởng thức chiếc bánh sinh nhật mà anh họ đã nhờ anh đặt giúp. Anh hít một hơi dài ngược nhìn lên bầu trời. Thời gian luôn trôi qua mà ta không thể biết được điều gì sẽ đến, bởi dù sao trái đất có ngừng quay thì cuộc sống vẫn sẽ không ngừng lại. Cách duy nhất là vững tin và bước tiếp, để ít nhất sẽ không phải hối hận vì những gì đã trải qua.

Ngo Hong